

Vymenená batožina

Mário Števanka

26.6. 2025

Príbeh, ktorý vám vyrozprávam, by nijak zvlášť nevybočoval z radu mnoho podobných príbehov, ktoré píše sám život, nebyť jednej veci. A to tej, že na konci tohto príbehu mi Duch Pánov vysvetlil niečo, čo si nemôžem nechať len pre seba. Takže poďme po poriadku.

V pondelkové ráno, keď som odlietal zo Slovenska do Liverpoolu, som vstal z postele skôr ako obvykle, pretože som chcel stráviť s Pánom dlhší čas. Avšak Božia prítomnosť neprichádzala vo forme ako ju najčastejšie vnímam. Skôr to bol hlboký pokoj, bez pocitov blízkosti, či múdrosti Božieho Slova ako Pán zvyčajne u mňa pôsobí. Takto som aj nastúpil do lietadla v Bratislave. Stále len ten až zvláštny druh pokoja. V lietadle som mal rozhovor s jednou ženou, ktorá ako sa ukázalo, patrila k Svedkom Jehovovým. Aj takto mi dal Pán Ježiš najavo, že je prítomný, pretože sa veľmi často prihováram o to, aby som sedel vedľa niekoho, kto potrebuje počuť o živom Ježišovi. Hoci rozhovor nebol jednoduchý, istotne splnil účel. Po vystúpení z lietadla som sa neočakávane zdržal na pasovej kontrole, pretože môj nový pas nešiel dlho naskenovať. Keď sa všetko konečne vyriešilo, išiel som si po batožinu. Na dopravníkovom páse, z ktorého schádzajú batožiny z lietadla, boli už len dva posledné kufre. Jeden ohromne veľký čierny, no a ten môj malý šedý, takže nebolo nad čím váhať. Zbral som si ten môj malý kufor a odišiel na autobus. Na zastávke ma premohol taký zvláštny pocit, aby som si skontroloval, či ten kufor je naozaj môj. Rozum mi hovoril, že to je zbytočné, ale nakoniec som poslušol vnuknutie a kufor trochu pootvoril. No a skutočne, čo som uvidel, boli podrážky mojich tenisiek, čo som si tam uložil. Takže som kufor zavrel, nastúpil do autobusu a odišiel do Liverpoolu, čo je tak hodinka cesty z Manchesterského letiska. Avšak ten zvláštny druh pokoja stále pri mne zostával. Keďže všetko išlo podľa plánu. Doma som bol zhruba hodinu pred tým, ako som mal dohodnuté online pondelkové biblické stretnutie za Zoome. Takže akurát čas niečo zjesť, vybaľiť veci z kufra a dať si kávu. Prípadne som ešte chcel pokosiť trávnik, keďže som nebol päť týždňov doma a tráva bola už veľmi vysoká, no a v noci malo začať pršať. Takže som zbral kufor a otvoril som ho a so smiechom zvolal: „Ja som to tušil, že niečo nie je tak, ako má byť.“ Kufor nebol môj aj keď bol úplne rovnaký. Ešte aj tie sandále, čo tam boli, mali veľmi podobnú, až nie rovnakú podrážku, ako tie moje tenisky. Skutočne mi to všetko prišlo smiešne až zábavné, žiadna panika či stres. Iba mierna obava, aby som čím skôr dal vedieť tej druhej strane, že kufor je u mňa. Tak som z časti prezrel kufor, či tam nenájdem nejaký pas alebo čokoľvek na identifikáciu osoby, čo vlastnila ten kufor. Avšak nič také tam nebolo, iba čo mi boli jasné, že to boli ženské veci. Za tú

hodinu, ktorá zostávala do stretnutia na Zoome, som vyplnil online formuláre na stratenú, respektíve omylom vymenenú batožinu a to letiskový formulár aj autobusový formulár, lebo som ešte nevedel, kde sa táto zámena mohla udiť. Keďže som vystupoval z autobusu, jedinom na mojej zastávke, tiež bola možnosť, že som si zobral nesprávny kufor až v autobuse. Tomu nahrávala skutočnosť, že videné tenistky na letisku, keď som trochu pootvoril kufor, mohli byť skutočne moje a zámena mohla nastať až v autobuse. Tu musím podotknúť, že rozhodnutie neriešiť nič viac, iba nevyhnutnú vec na tento čas sa ukázalo ako správne. **Žiadne spriadenie svojich plánov záchrany.** A tak, keď som spravil nevyhnutné, pozrel na čas, bolo presne o päť minút pol šiestej večer, takže som zapol notebook a všetko som stihol načas. Ešte som si pomyslel, že ako dobre, že je ten Zoom míting, lebo ma ochránil od nadbytočného premýšľania o veci, v ktorej už tento večer nemôžem nič viac urobiť. O pol ôsmej, teda po stretnutí na Zoome, prišla moja manželka a keď som jej povedal, že dnes sa prať nebude, lebo nie je čo, tak bola ochotná oprat' aj tie veci z toho kufra, čo mi nepatrilo. No keď som jej povedal, že ráno idem naspäť na letisko odovzdať tento kufor, jednoducho či už tam nájdem ten svoj alebo nie, tak sme usúdili, že prať sa nebude nič. Lebo len chvíľku pred tým ako manželka prišla z práce domov, som si ešte prezrel vrecká na bunde a našiel som nálepku z kufra, ktorá sa dáva na letiskovú batožinu pri nástupe do lietadla. Ako len dobre tým, čo si pchajú po vačkoch všelijaké bločky a tam bolo meno aj priezvisko ženy, ktorej patrilo ten kufor. No nič viac. To však stačilo, aby som definitívne vedel, že kufor sa zamenil na letisku a nie v autobuse. Ráno som odišiel do Manchestru na letisko s tým, že kufor tam vrátim. Po príchode na terminál číslo tri, som pristúpil k pultu, kde sa vybavujú takéto prípady. Tam mi bolo povedané, že mám ísť na terminál jeden na piate poschodie, kde je úschovňa stratených batožín. To je tak 10 minút peši. Tam mi však povedali, že to nie je stratená batožina a poslali ma na prízemie k pultu, kde to údajne vyriešia. Tak som sa spýtal tam, no odtiaľ ma zase poslali inde. Takto som chodil od jedného pultu k druhému zhruba hodinu a pol. Nikde mi ten kufor nechceli zobrať, čo bolo úplne nad moje pochopenie, a tak už – už som začal spriadať vlastný plán, že nech aspoň zavolajú letiskovú políciu, aby som vedel, aký následný legálny krok nám urobiť, keďže mám kufor, ktorý nie je môj. V tomto všetkom som sa pýtal: „Pane Ježišu, čo to všetko znamená?“ Všetkým tu mi už ani nejde o ten môj kufor, ktorý si niekto omylom zobral, potrebujem vrátiť tento, ktorý mi nepatrí. Konečne mi na nejakom stanovišti povedali, že v okienku leteckej spoločnosti, z ktorou som letel, mi ten kufor musia prevziať. Tak som tam išiel, mimochodom už druhý krát, lebo prvýkrát mi oznámili, že ten kufor si neprevezmú, no tentoraz sa mi ospravedlnili s tým, že pochybili a ľutujú, že som musel chodiť hodinu po celom letisku. Poďakoval som sa a nechal som im môj telefón v prípade, že

by sa našiel môj kufor. V momente, keď som sa otočil a urobil jeden krok k odchodu, tam dobehlo dievča s mojim kufrom v ruke. Okamžite sa usmiala a zjavne šťastná si vydýchla. Len čo som ju stihol osloviť menom a podať ruku a pripomenúť, že takto to mohol načasovať len sám Boh, tak už odišla. Ten muž z leteckej spoločnosti ostal prekvapený tiež, no s pokojným úsmevom pripomenul, že keby ma tam neboli takýmto spôsobom zdržali, tak by sme sa s určitosťou takto nestretli. Po príchode na vlak som zároveň cítil ohromnú radosť, ktorú mi chcel poukázať duch nevďačnosti, keď na mňa útočil zbraňami času a stresu, že vraj koľko času som premrhal, zase musíš dlho čakať, atď. No Pán Ježiš ma upozornil na podobenstvo o človeku, ktorý dostal milosť:

A pán toho sluhu, milosrdenstvom hnutý, prepustil ho a dlžobu mu odpustil. Ale ten istý sluha vyjdúc našiel jedného zo svojich spolusluhov, ktorý mu bol dlžen sto denárov, a pochytil ho a hrdúsil hovoriac: Zaplať mi, čo si dlžen! Tedy padnul jeho spolusluha k jeho nohám, prosil ho a hovoril: Pozhovej mi a všetko ti zaplatím. Ale on nechcel, lež odišiel a hodil ho do žalára... (Mt 18:27-30).

Aby som nebol ako on, ktorý hneď ako dostal milosť, namiesto nevýslovnej radosti, ktorá sa mu ponúkala z takej obrovskej úľavy, tak namiesto toho si zvolil škrtiť svojho blížneho, ktorý mu dlhoval zopár „grošov“.

Tu príbeh z môjho hľadiska končí. To že mi to Duch Svätý vyryl do pamäte do takýchto detailov, má svoj zmysel. Po nástupe do vlaku mi ukázal pohľad, ktorý je ešte podstatnejší ako samotné svedectvo, lebo tento pohľad sa vzťahuje na mnohé iné podobné prípady.

1. Nemožnosť vyriešiť vec skôr kvôli nepripravenosti niekoho. Dokonca, keď máme správne indície a tušenie, aj tak keď niekto alebo niečo nie je pripravené, tak sa neočakávaná udalosť udeje.

V mojom prípade ani vnuknutie ani tušenie, že niečo nie je v poriadku, neriešilo sled ďalších udalostí. Som presvedčený, že keby som aj zistil, že kufor nie je môj už na letisku, tak v tomto konkrétnom prípade by sa vec nevyriešila hneď, a to ľahko kvôli niečomu – niekomu, čo mi Boh nemohol ozrejiť z mne neznámych príčin.

2. Keď sa to stane, hľadať pokoj je dôležité. Nič neurýchľovať, zato dôverovať. Aj keď robíme nevyhnutné kroky k novej náprave, vec sa ukáže v pravde až v príhodný čas.

V mojom prípade, keď som na to prišiel, bolo potrebné urobiť len nevyhnutné kroky. Samotné biblické stretnutie, ktoré malo byť o hodinu neskôr, limitovalo čas, ktorý danému problému bolo treba v ten podvečer venovať.

3. Dôverovať a priateľsky sa pýtať Pána Ježiša, čo to má znamenať? Aj keď nedostaneme priamu odpoveď, pokoj, ktorý nás sprevádza, je znakom, že Boh to má všetko pod kontrolou.

V mojom prípade ten zvláštny pokoj, ktorý ma celý deň sprevádzal, dostal konečne zmysel, ktorému som porozumel. Neporozumel som tomu, na čo to všetko je, ale porozumel som, že Pán Ježiš je v tom so mnou a mám mu dôverovať.

4. Krok k náprave je dôležitý, no aj v tomto procese je nutná trpezlivosť a dôvera. Útoky nepriateľa v podobe hľadania vlastného plánu záchrany sa prejavujú hlavne skrze prichádzajúci nepokoj v myšlienkach, keď sa nám situácia javí zdĺhavá, a koniec nie príliš úspešný.

V mojom prípade sa toto stalo na letisku, keď som nemohol viac ako hodinu vrátiť vec, ktorá mi nepatrí. Odohnať tie naučené schémy reptania a prchkých riešení si vyžaduje trpezlivosť a dôveru, a to sa musí mnohokrát prebojovať.

5. Načasovanie „zázraku“ je výlučne v rukách Pána Ježiša. Je potrebné už vopred sa pripraviť na víťazstvo, hlavne kvôli požehnaniu ľudí, ktorí majú s danou vecou niečo spoločné a bez tohoto „problému“ by sme sa s nimi nikdy nestretli. Byť pripravený byť tým živým Božím listom pre nich.

Tu som trochu zaostal. Keby som bol pripravený na víťazstvo, tak už by si ma mohol Duch Pánov lepšie použiť na svedectvo tej dievčine. To sa už nedozviem, ale výzva do budúcnosti určite je. Neostať len v neutrálnom postoji „však všetko prijmeme od Teba Pane, či už sa kufor nájde alebo nie“. No byť pripravený na víťazstvo. Vtedy prídu lepšie slová, gestá či lepšie činy.

6. „Neškrtiť sluhu“ (por. Mt 18:21-35). Po úspešnom zázraku a náprave veci, je to veľmi dôležité. Nejsť hneď zase po svojom, ale zastaviť sa, porozmýšľať, čo to všetko znamená a čo sa to vlastne stalo.

V mojom prípade som bol od nášho Pána upozornený na túto vec. Teda Ježiš predbehol možný scenár, lebo ma pozná lepšie ako sa poznám ja sám. Vie, že zbytočná uponáhľanosť stále na mňa útočí.

7. Poučiť sa a poďakovať. Neustála vdáčnosť je najlepší liek. Odhodiť mrzutú tvár nabok a radovať sa za každých okolností.

To sa aj naozaj stalo. No bojovať o to, je u mňa asi nevyhnutné.

Takto si budujeme dôveru v zložitých a neprehľadných situáciách. Rastíme vo viere a Ježiš sa stáva skutočne živým a veľmi, veľmi aktuálnym.

Takže ďakujem Bohu za takého živého a nádherného vyučovanie. Verím tomu že tento príbeh poteší a povzbudí mnohé duše, ktoré túžia rásť vo viere a v poznaní nášho Pána a Kráľa Ježiša Krista.